

Rose Woods

Konstantin

Kitaszítottak I.

regény

Mottó:

*Az én szemeim vének és vakok,
a te szemekkel látom csak a fényt meg;
te viszed súlyát terhem nehezéneke,
te támogatsz, ha összeroskadok.*

*Tollam kibullt: szárnyaddal szárnyalok
a te szellemed ragad engem égnek;
tél fagyva dermedt, nyarak heve éget,
s úgy váltok színt, ahogy te akarsz.*

*Szívembe vágyat is csak vágyad olt már,
benned születnek gondolataim,
szavaim lángját lelked tüze szítja;*

*nem érek többet nélküled a holdnál,
amely az égbolt éji útjain
csak a leszállt nap fényét veri vissza.*

(Michelangelo: Az én szemeim; Rónay György fordítása)

Prológus

Az angyalok azért teremtettek, hogy a halandók segítségére legyenek. Végigkísérik életünket, ott vannak születésünknel, halálunknál, létünk minden percében. Vigyáznak ránk, óvják lépteinket, és mikor eljön az idő, átkísérnek a túloldalra.

Mindig is léteztek, és mindig is létezni fognak. Közöttünk járnak, számunkra láthatatlanul, és hogy minél jobban végezhessék a dolgukat, mindannyian egy-egy erényt birtokolnak: jóság, szeretet, tisztaság, hit, bátorság, félelem, alázat, igazságosság, irgalmasság, engedelmesség, türelem, szegénység, bölcsesség, remény, mértékletesség, szelídség. Mindegyik angyal mást-mást mondhat magáénak.

De mint minden lény, mely az univerzumban valaha is létezett, ők is saját akarattal rendelkeznek, és mint ilyenek, birtokában vannak a döntés képességének, a hibázás lehetőségének is. Olykor pedig megtörténhet, hogy olyan hibát vétenek, amely már megbocsáthatatlan. Akkor Kítaszítottá válnak, és arra kényszerülnek, hogy örök kívülállókként tengessék tovább létüket.

Két világ közt rekednek. Nem angyalok többé, de nem is emberek. Nincs helyük fent az égben, és nincs helyük lent a földön sem. A többi angyal számára ők jelentik a társadalmuk legalját. Az emberek előtt pedig, továbbra is titokban kell tartaniuk kilétüket.

Viszont, ha vállalják a nehézségeket, lehetőségük nyílhat rá, hogy jóvátegyék a hibájukat azzal, hogy az eszközökben nem válogatva, harcoljanak a gonosz ellen. De ennek ára van, mert, hogy új feladatukban is sikeresek legyenek, addigi legfőbb erényük, amely idáig segítette, de immár csak hátráltatná őket, hirtelen semmivé válik. A szeretet angyala képtelen lesz arra, hogy bárkit is szeressen, a kegyelemé, hogy megbó-

csásson. A hit angyala elveszíti a bizakodás képességét, az igazságosságé a tisztánlátását. Céltudatos, rideg katonák lesznek, megszabadulva az immár haszontalan érzelmektől, amely addig meghatározta a létüket.

Első fejezet

Britannia, II. század Krisztus után:

– A biztos halálba vezetted az embereket, apám! És mindezt egy északi fattyú szavára – érvelt Riocard. Szemmel láthatóan, még mindig nem adta fel annak a lehetőségét, hogy meggyőzheti apját az igazáról, és eltántorítsa őt egy támadás lehetőségétől a helyőrség ellen.

– A rómaiak egyre délebbre húzódnak. Nem bírnak az északi törzsekkel – szajkózta az apja azt, amit immár egy órája ismételtett.

Riocard meglepődött az elszántságán, és a héven, mellyel beszélt. Apja jó ideje nem volt már több, mint egy megtört öregember, most azonban a szeme láttára fiatalodott legalább tíz évet. Az arca kipirult, szemében pedig olyan tűz égett, amelyet a fia másfél évtizede nem látott már izzani. Kihúzta magát, vállát megfeszítette. Nagynak, erősnek, legyőzhetetlennek tűnt. De Riocard tudta, nincs olyan harcos, akit ne lehetne legyőzni.

– Valóban kivonták a csapataikat Kaledóniából. De ne feledd, hogy előzőleg elfoglalták azt. Calgacus és szövetségesei, csúfos vereséget szenvedtek. Ugyan mi változott azóta?

– Lehet, hogy elfoglalták Kaledóniát, de az nem minden. Képtelenek megtartani az állásaikat, az embereiket pedig egyenként vadásszák le a barbárok. Most kell ütni a vasat, amíg még forró. Halálra vannak réműlve. Szellemeikről, varázslókról suttognak. A ködből előbukkanó, félelmetes harcosokról, az árnyak közt megbúvó halálról beszélnek. Ha most a testvéreink mellé állunk, együttes erővel visszaűzhetjük azokat a kutyákat oda, ahonnan jöttek. Takarodjanak innen, és vigyék csak ma-